

بجای تاج از کوه مرصع
 بجای بستن زرین عصابه
 تن خود ز اطلال کون پرده
 بدست دی چو کوه دریا ره
 بکنج آن عبادت خانه که کرد
 ز کفنی دامنی خاک تراورد
 ز خار از زیر سر بنهادش
 در آن عهد بسر میرد تا بود
 چو در طاعت کوی عمر شش ماه
 نه بنده ای که جان را ایگان داد
 دلامد انکی زین زن بیاموزد
 غم خود خوراک این غم نزارد
 بستر در صورت پرستی

قناعت کرد با فرسوده مغبغ
 بسیر لبست پشیمین با تیباه
 لباسل نیز آس از غمناخت
 سفالین سبوح آمد در شماره
 ز عالم رود در آن محراب که کرد
 بجای پستری سنجی کبک کرد
 در آمد کیتی از در دشمنان
 بطاعت پای می افتد تا بود
 بجان دادن جو مردان چون
 فروغ روی جانان دید جانان
 با تم شیوه بین شیون بیاموز
 بکن ماتم کو این ماتم نزارد
 دمی زانندیشه صورت پرستی

بهر دم حسن صورت از دست
 مزن مردم قدم در سنگ لانی
 نشینم بر ترا ز کون و مکان کبر
 بود منی یکی صورت هزارا
 پریشانی بود هر جا شمشاد
 چو تاب جمله دشمن نزار
ترتیب کردن زین یوسف را علیه السلام و حق مکاران
نمودن وی مراد را با آنچه دست رس وی بود
 چو دولت گیر شد دام زنجی
 نظر از آرزو های جهان بست
 ز زکشتن جامهای خرد و بیا
 ندب تا بهما زین کسره
 چو زور سال هر یک بصدقه

ز خالی هر زمان کردن کجایت
 ز شامی هر زمان هوششانی
 فراز کج منی آشنیان کبر
 بوجویمت از صورت شمشاد
 وزان رود یکی کردن اتصال
 به آن کز جنگ دی با شمشاد

بجای تاج از کوه مرصع
 بجای بستن زرین عصابه
 تن خود ز اطلال کون پرده
 بدست دی چو کوه دریا ره
 بکنج آن عبادت خانه که کرد
 ز کفنی دامنی خاک تراورد
 ز خار از زیر سر بنهادش
 در آن عهد بسر میرد تا بود
 چو در طاعت کوی عمر شش ماه
 نه بنده ای که جان را ایگان داد
 دلامد انکی زین زن بیاموزد
 غم خود خوراک این غم نزارد
 بستر در صورت پرستی

قناعت کرد با فرسوده مغبغ
 بسیر لبست پشیمین با تیباه
 لباسل نیز آس از غمناخت
 سفالین سبوح آمد در شماره
 ز عالم رود در آن محراب که کرد
 بجای پستری سنجی کبک کرد
 در آمد کیتی از در دشمنان
 بطاعت پای می افتد تا بود
 بجان دادن جو مردان چون
 فروغ روی جانان دید جانان
 با تم شیوه بین شیون بیاموز
 بکن ماتم کو این ماتم نزارد
 دمی زانندیشه صورت پرستی

بهر دم حسن صورت از دست
 مزن مردم قدم در سنگ لانی
 نشینم بر ترا ز کون و مکان کبر
 بود منی یکی صورت هزارا
 پریشانی بود هر جا شمشاد
 چو تاب جمله دشمن نزار
ترتیب کردن زین یوسف را علیه السلام و حق مکاران
نمودن وی مراد را با آنچه دست رس وی بود
 چو دولت گیر شد دام زنجی
 نظر از آرزو های جهان بست
 ز زکشتن جامهای خرد و بیا
 ندب تا بهما زین کسره
 چو زور سال هر یک بصدقه

ز خالی هر زمان کردن کجایت
 ز شامی هر زمان هوششانی
 فراز کج منی آشنیان کبر
 بوجویمت از صورت شمشاد
 وزان رود یکی کردن اتصال
 به آن کز جنگ دی با شمشاد

بهر دم